

TAMI HOAG

**DIEPER DAN
DE DODEN**

the house of books

Oorspronkelijke titel

Deeper than the Dead

Uitgave

Published by Dutton, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Copyright © 2010 by Tami Hoag

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Corry van Bree

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagillustratie

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd

Foto auteur

© Jan Cobb

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel Best

ISBN 978 90 443 2990 2

D/2011/8899/84

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Mijn held

Mijn vader is mijn held. Hij is een fantastische man. Hij werkt hard, is vriendelijk tegen iedereen en probeert mensen te helpen.

Zijn slachtoffer zou gillen als ze dat kon. Hij had ervoor gezorgd dat ze haar mond niet kon openen. Er zou paniek in haar ogen te lezen zijn. Hij had ervoor gezorgd dat ze ze niet kon openen. Hij had haar blind en stom gemaakt, waardoor ze de perfecte vrouw was. Mooi. Gezien maar niet gehoord. Gehoorzaam. Hij had haar vastgebonden, zodat ze weerloos was.

Soms helpt hij me met mijn huiswerk omdat hij goed is in wiskunde en natuurkunde. Soms gooien we een balletje in de achtertuin, wat heel leuk en gaaf is. Maar hij heeft het erg druk. Hij werkt heel hard.

Haar angst was zichtbaar door het ongecontroleerde trillen en het zweet dat langs haar gezicht liep. Hij had haar opgesloten in de gevangenis van haar eigen lichaam en geest, er was geen ontsnapping mogelijk.

De pezen in haar hals stonden strak terwijl ze vocht tegen de touwen. Een dun straaltje zweet en bloed liep naar de welving van haar kleine, ronde borsten.

Mijn vader zegt tegen me dat ik altijd beleefd moet zijn en mensen moet respecteren, wat er ook gebeurt. Ik moet andere mensen behandelen zoals ik zelf ook behandeld wil worden.

Ze moest hem respecteren. Ze had geen keus. Hij had de macht. Dit spel won hij altijd. Hij had al haar uiterlijk vertoon weggenomen, dat masker van schoonheid, en had de naakte, pijnlijke waarheid onthuld: zij was niets en hij was God.

Het was belangrijk dat ze dat wist voordat hij haar vermoordde.

Mijn vader is een heel belangrijke man.

Het was belangrijk dat ze de tijd kreeg om na te denken over die waarheid. Daarom vermoordde hij haar nog niet. Bovendien had hij er geen tijd voor.

Mijn vader. Mijn held.

Het was bijna drie uur. Hij moest zijn kind van school halen.

2

Vijf dagen later
Dinsdag 8 oktober 1985

‘Je zuigt, Crane.’

Tommy Crane zuchtte en staaarde recht voor zich uit.

Dennis Farman hing over zijn tafel die recht tegenover de tafel van Tommy stond. Zijn dikke gezicht was vervormd tot een grimas waarvan hij blijkbaar dacht dat het stoer was.

Tommy probeerde zich in te prenten dat hij er gewoon stom uitzag. Ezelachtig. Dat was zijn nieuwe woord van de week. Ezelachtig: synoniem voor een onvergeeflijk onvermogen om je hersenen te gebruiken of je een oordeel te vormen. Synoniem nummer twee: verwant aan of lijkend op een ezel. Dat was Dennis ten voeten uit. Hij probeerde er niet aan te denken dat Dennis Farman groter, een jaar ouder en ontzettend gemeen was.

‘Je zuigt ezelspikken,’ zei Farman. Hij lachte alsof hij dacht dat hij geniaal of zo was.

Tommy zuchtte weer en keek naar de klok aan de muur boven de deur. Nog twee minuten.

Wendy Morgan ging achterstevoren zitten en keek teleurgesteld naar hem. ‘Zeg dan iets, Tommy. Zeg dat hij een klootzak is.’

‘Zeg dan iets, Tommy,’ aapte Farman haar met een heel hoog stemmetje na. ‘Of laat je vriendinnetje voor je praten.’

‘Hij heeft geen vriendinnetje,’ lachte Cody Roache, Farmans broodmagere hienlikker. ‘Hij is een homo. Hij is een homo en zij is een lesbo.’

Wendy rolde met haar ogen. ‘Hou je mond, Kakkerlak. Je weet niet eens wat het betekent.’

‘Dat weet ik wel.’

‘Omdat je er een bent.’

Tommy zag de wijzer van de klok een minuut dichterbij naar de vrijheid schuiven. Juf Navarre kwam de klas binnen en liep met een geel papiertje in haar hand naar haar tafel.

Als iemand hem zou martelen, bijvoorbeeld door een vlam onder zijn voeten te houden of bamboescheuten onder zijn nagels te duwen, zou hij moeten toegeven dat hij een beetje verliefd was op juf Navarre. Ze was slim en vriendelijk, en ze was heel mooi met haar grote bruine ogen en het donkere haar dat ze achter haar oren droeg.

‘Kutwijf,’ zei Kakkerlak. Het scheldwoord schoot als een vergiftigde pijl naar juf Navarres oor en hij had meteen haar volle aandacht.

‘Cody Roache,’ zei ze op messcherpe toon. ‘Wil je even naar voren komen om de rest van de klas haarfijn uit te leggen waarom je morgen alle pauzes, met inbegrip van de lunchpauze, in de klas blijft zitten?’

Cody, met zijn veel te grote bril, trok zijn meest stompzinnige gezicht. ‘Eh, nee.’

Juf Navarre trok een wenkbrauw op. Ze kon veel zeggen met die wenkbrauw. Ze was lief en aardig, maar absoluut niet gemakkelijk.

Cody Roache slikte en probeerde het opnieuw. ‘Eh... nee, juf?’

De bel ging en iedereen stond op. Juf Navarre stak een vinger in de lucht en haar leerlingen verstarten alsof ze schijndood waren.

‘Cody Roache,’ zei ze. Het was nooit een goed teken als ze iemand bij zijn voor- en achternaam noemde. ‘Morgenochtend meld je je onmiddellijk bij me.’

‘Ja, juf.’

Ze richtte haar aandacht op Dennis Farman en hield het briefje omhoog. ‘Dennis, je vader heeft gebeld om te zeggen dat hij je vandaag niet kan halen en dat je naar huis moet lopen.’

Op het moment dat juf Navarre haar hand liet zakken, renden alle zevendegroepers als een kudde wilde paarden naar de deur.

‘Waarom doe je niets tegen hem, Tommy?’ vroeg Wendy, terwijl ze vanaf de Oak Knoll Elementary School naar het park liepen.

Tommy hing zijn rugzak over een schouder. ‘Omdat hij me kan fijnstampen tot een stapel gebroken botten.’

‘Hij heeft alleen een grote mond.’

‘Dat kan jij makkelijk zeggen. Hij heeft me een keer geraakt met trefbal en toen had ik bijna een week lang moeite met ademen.’

‘Je moet voor jezelf opkomen,’ drong Wendy met fonkelende blauwe ogen aan. Ze had lang, blond, golvend haar als een zeemeermin, dat ze altijd droeg in de stijl van popidolen van wie Tommy nog nooit had gehoord. ‘Wat voor soort man ben je anders?’

‘Ik ben geen man. Ik ben een kind en dat wil ik nog een hele tijd blijven.’

‘Stel dat hij het op mij had voorzien?’ vroeg ze. ‘Stel dat hij mij probeerde te slaan of te ontvoeren?’

Tommy fronste zijn voorhoofd. ‘Dat is anders. Dan gaat het om jou. Natuurlijk zou ik proberen je te redden. Dat hoort een jongen te doen. Dat heet ridderlijkheid. Net als de ridders van de ronde tafel of in *Star Wars*.’

Wendy glimlachte naar hem, draaide een van haar blonde vlechten in de vorm van een koffiebroodje en duwde hem tegen haar oor. ‘Lijk ik zo op prinses Leia?’ vroeg ze terwijl ze met haar wimpers fladderde.

Tommy rolde met zijn ogen. Ze liepen de stoep af en namen het pad dat door Oakwoods Park liep. Oakwoods was een groot park dat deels was gemaaid en gesnoeid en was voorzien van picknickplekken, een muziekpaviljoen en een speelveld. Veel kinderen durfden de weg door het park niet te nemen omdat er werd verteld dat het er spookte en dat er dakloze zonderlingen woonden, en iemand beweerde dat hij Bigfoot in het park had gezien. Maar het was de kortste weg naar huis en Wendy en hij liepen al zo sinds ze in de vijfde groep zaten. Er was nooit iets naars gebeurd.

‘En dan ben jij Luke Skywalker,’ zei Wendy.

Tommy wilde Luke Skywalker niet zijn, maar Han Solo. Die mocht samen met Chewbacca in het melkwegstelsel om zich heen schieten, de regels overtreden en doen wat hij wilde.

Tommy had nog nooit een regel overtreden. Zijn dagelijkse leven-tje was geordend en ingepland. Om zeven uur opstaan, om kwart over zeven ontbijt, om acht uur naar school. Hij zat tot tien over drie op school en moest om kwart voor vier thuis zijn. Soms liep hij, soms haalden zijn ouders of die van Wendy hen op. Dat varieerde.

Als hij thuiskwam kreeg hij iets lekkers en vertelde hij zijn moeder wat er die dag allemaal was gebeurd. Van vier uur tot kwart over zes mocht hij buiten spelen, behalve als hij pianoles had, en klokslag halfzeven moest hij opgefrist aan tafel zitten.

Het was veel leuker om Han Solo te zijn.

Wendy was ergens anders over begonnen. Ze praatte over Madonna, haar favoriete zangeres van dit moment. Tommy had nog nooit van haar gehoord omdat zijn moeder erop stond dat ze alleen naar de publieke omroep luisterden. Ze wilde dat hij later concertpianist of hersenchirurg zou worden. Tommy wilde honkballer worden, maar dat zei hij niet tegen zijn moeder. Dat was iets tussen zijn vader en hem.

Plotseling hoorden ze een bloedstollende oorlogskreet achter hen, en een geluid alsof er wilde dieren door de struiken denderden.

‘Crane zuigt!’

‘Rennen!’ riep Tommy.

Dennis Farman en Cody Roache sprongen over een omgevallen boomstam met gezichten die rood waren van het schreeuwen.

Tommy greep Wendy’s pols en begon te rennen terwijl hij haar meetrok. Hij was sneller dan Dennis. Hij had al eerder van hem gewonnen. Wendy was snel voor een meisje, maar niet zo snel als hij.

Farman en Roache haalden hen in. Hun ogen puilden uit alsof ze monsters waren, hun monden waren wijd opengesperd. Ze schreeuwden nog steeds, maar Tommy hoorde alleen het gebonk van zijn hart en het krakende geluid dat ze maakten terwijl ze door het bos renden.

‘Deze kant op!’ riep hij terwijl hij van het pad af sloeg.

Wendy keek achter zich en gilte: ‘Fartman!’

‘Springen!’ riep Tommy.

Ze sprongen over de rand van een talud en vlogen door de lucht. Farman en Roache vlogen achter hen aan. Tommy landde alsof hij een steen was; zodra hij de grond raakte rolde hij door. De kleuren van het bos wervelden als een caleidoscoop voor zijn ogen, tot hij eindelijk tot stilstand kwam op een zachte berg aarde. Hij bleef liggen en hield zijn adem in, in afwachting van het moment dat Dennis Farman boven op hem zou springen. Plotseling drong het tot hem door dat Dennis ergens achter hem luidkeels jammerde.

Tommy ging langzaam op handen en knieën zitten. De grond

onder hem was omgewoeld. Het rook naar aarde, natte bladeren en iets wat hij niet kon benoemen. Het was zacht en vochtig en brokkelig, alsof iemand de grond net had omgespit. Alsof er iets begraven lag... of iemand.

Zijn hart klopte in zijn keel toen hij zijn hoofd hief... en oog in oog met de dood stond.

3

In eerste instantie zag Tommy alleen dat de vrouw mooi was. Ze zag er vredig uit, net als in *The Lady of the Lake*. Haar huid was bleek en een beetje blauw. Haar ogen waren dicht.

Daarna vielen hem langzamerhand andere dingen op: het bloed dat langs haar kin was gelopen en was opgedroogd, een snijwond op een wang, mieren die haar neusgaten in en uit marcheerden.

Tommy's maag draaide om.

'Jezus!' riep Dennis terwijl hij naast het graf kwam staan.

Cody Roache, met zijn scheve bril en modder op zijn gezicht, gilte als een meisje, viel achterover en rende weg.

Wendy was lijkkleek terwijl ze naar de dode vrouw staarde, maar zoals altijd bleef ze nadenken. Ze draaide zich om naar Dennis en zei: 'Je moet je vader gaan halen.'

Dennis luisterde niet naar haar. Hij ging op handen en knieën zitten om het beter te kunnen zien. 'Is ze echt dood?'

'Raak haar niet aan!' snauwde Tommy, toen Dennis een smoezelige vinger uitstak om in het gezicht van de vrouw te prikken. Hij had in zijn hele leven maar een keer een dode gezien, zijn oma van zijn vaders kant, en zij had in een kist gelegen. Maar hij wist dat het gewoon niet hoorde om deze vrouw aan te raken. Het was onerbiedig of zoiets.

'Stel dat ze alleen slaapt?' zei Dennis. 'Stel dat ze levend begraven is en in coma ligt?' Hij probeerde een van de oogleden van de vrouw omhoog te duwen, maar er zat geen beweging in. Hij leek zijn ogen niet van de vrouw af te kunnen houden.

Tommy had het idee dat iemand een graf had gegraven. Een van de handen van de vrouw stak uit de aarde alsof ze had geprobeerd hulp te krijgen. De hand was gehavend, alsof een dier op haar vingers had gekauwd, het vlees had weggevreten en de botten had blootgelegd. Hij was boven op een dode vrouw gevallen. Het duizelde hem en hij had het gevoel dat iemand koud water over hem heen had gegooid.

Terwijl Dennis zijn hand uitstak om de vrouw opnieuw aan te raken, verscheen er een hond uit de bosjes aan de andere kant van het lichaam. Hij gromde laag.

Niemand bewoog. De hond zag er gemeen uit. Hij was wit met grote zwarte vlekken rond een kraalooog en boven het kleine oor. De hond kwam dichterbij. De kinderen deinsden achteruit.

‘Hij beschermt haar,’ zei Tommy.

‘Misschien heeft hij haar vermoord,’ zei Dennis. ‘Misschien heeft hij haar vermoord en begraven als een bot, en komt hij nu terug om haar lichaam op te eten.’ Hij zei het alsof hij hoopte dat het zo was, en hij niet kon wachten om de volgende gruwelijke scène te zien.

Net zo plotseling als de hond was verschenen, liep hij terug naar de bosjes en verdween.

Het volgende moment verscheen er een politieagent boven op de heuvel waar de kinderen van af waren gerold. Het leek alsof er een reus op hen neerkeek. Zijn haar was gemillimeterd en zijn ogen waren verborgen achter een zonnebril met spiegelglazen. Het was de vader van Dennis Farman.

Tommy stond een eind achter de politieagenten die het gebied rond het ondiepe graf afzetten met geel lint. Hij had inmiddels thuis moeten zijn. Zijn moeder zou heel boos worden. Hij had om vijf uur pianoles. Hij kon zich er echter niet toe brengen om weg te gaan, en hij dacht dat het misschien ook niet de bedoeling was. Het licht in het dichte bos verminderde. Ergens daarbuiten was een dolle hond, en misschien zelfs een moordenaar. Hij wilde niet meer naar huis lopen.

De volwassenen aan de andere kant van het lint letten niet op Wendy en hem. Dennis stond vlak achter het lint, en probeerde zo veel mogelijk te zien terwijl de agenten hun werk deden.

Cody Roache was naar de straat gerend en was bijna overreden door een politieauto met Dennis' vader achter het stuur. Tommy

had de agenten erover horen praten. Meneer Farman was meteen naar het graf gekomen, maar Cody was niet teruggekomen.

‘Ik vraag me af wie ze is,’ zei Wendy zachtjes. Ze zat op de stronk van een boom die in de zomer was omgezaagd. ‘Ik vraag me af hoe ze is gestorven.’

‘Iemand heeft haar vermoord,’ zei Tommy.

‘Ik denk dat ik nu naar huis wil,’ zei Wendy. ‘Jij niet?’

Tommy gaf geen antwoord. Hij had het gevoel dat hij in een zeepbel zat, en dat de zeepbel uiteen zou spatten als hij probeerde te bewegen. Dan zou hij overspoeld worden door allerlei gevoelens en zou hij verdrinken.

Er waren mensen het park in gekomen om te zien wat er aan de hand was. Ze stonden boven op de heuvel: tieners, een postbode en een van de conciërges van school.

Terwijl Tommy naar hen keek, verscheen juf Navarre aan de rand van de groep. Ze zag Tommy en Wendy meteen en liep naar hen toe.

‘Is alles goed met jullie?’ vroeg ze.

‘Tommy is op een dode vrouw gevallen!’ zei Wendy.

Tommy zei niets. Hij begon over zijn hele lichaam te trillen. Het enige wat hij voor zich zag was het gezicht van de dode vrouw: het bloed, de snijwond in haar wang, de mieren die over haar heen kropen.

‘Er is een politieagent naar school gekomen die heeft verteld wat er is gebeurd,’ zei juf Navarre terwijl ze naar de plek keek waar de dode vrouw lag. Ze draaide zich weer om, raakte Tommy’s voorhoofd aan en veegde een paar dode bladeren uit zijn haar. ‘Je bent heel bleek, Tommy. Misschien moet je even gaan zitten.’

Hij ging gehoorzaam naast Wendy op de stronk zitten. Juf Navarre zag net zo bleek als hij, maar er was geen ruimte meer op de stronk.

‘Vertel me wat er is gebeurd,’ zei ze.

Het verhaal golfde uit Wendy alsof het stromend water was. Toen ze bij het deel was dat Tommy op het graf was gevallen, deed juf Navarre haar ogen dicht en zei: ‘O, mijn god.’ Ze bukte zich tot ze op dezelfde hoogte als Tommy was en keek recht in zijn ogen. ‘Is alles echt wel goed met je?’

Tommy knikte. ‘Ja, hoor.’

Zijn stem klonk alsof hij van heel ver kwam.

‘Wacht hier,’ zei ze. ‘Ik ga de agenten vragen of ik jullie naar huis mag brengen.’

Ze liep naar het gele lint dat tussen de bomen was gespannen en probeerde aandacht te krijgen van Dennis Farmans vader, die de hoge piet op de plaats delict was.

De twee wisselden een paar woorden. Juf Navarre gebaarde naar Dennis. Farmans vader schudde zijn hoofd. Ze discussieerden. Dat zag Tommy aan de manier waarop ze stonden: juf Navarre met haar handen op haar heupen, meneer Farman die zich lang maakte en over haar heen boog. Juf Navarre stak een hand op en beëindigde daarmee de discussie.

Ze was boos toen ze terugkwam, hoewel ze haar best deed om dat te verbergen. Tommy voelde het om haar heen als bevroren lucht.

‘Kom mee,’ zei ze terwijl ze hen een hand gaf. ‘Ik breng jullie naar huis.’

Met zijn tien jaar vond Tommy zich normaal gesproken te oud om de hand van een volwassene vast te houden. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst aan de hand van zijn moeder had gelopen, op de kleuterschool misschien. Maar op dit moment voelde hij zich niet groot, en hij pakte juf Navarres zachte, gladde hand en hield die stevig vast terwijl ze hem bij het afschuwelijke tafereel weghaalde en hem meenam uit het bos.

Het tafereel bleef Tommy echter bij, het zat vast in zijn hoofd; hij voelde zich misselijk bij de gedachte dat het misschien nooit meer weg zou gaan.